

РЕШЕНИЕ

№ 5931

гр. София, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Биляна Симчева

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Биляна Симчева Въззивно гражданско дело № 20231100506730 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 435 – чл. 438 ГПК

Образувано е по подадени от О. И. Е., чрез адв. К.Я.-М., **частна жалба вх. № 24311/16.05.2023 г. и частна жалба вх. № 24312/16.05.2023 г.**, с които се оспорват Постановление за разноси от 03.05.2023 г. и Постановление за отказ да се прекрати изпълнителното производство по изпълнително дело № 1891/2023 г. по описа на ЧСИ М.Б., рег. № 838, с предмет – предаване на владението на недвижим имот.

В жалбите се поддържа, че О. Е. доброволно е предала на вискателя П. К. владението на апартамент № 6, находящ се в гр. София, ул. *****, за чието принудително предаване е образувано изпълнителното дело. Сочи, че доброволното предоставяне на имота предхожда образуването на изпълнителното дело, поради което същото следва да се прекрати, а сторените от вискателя разноси не следва да бъдат възлагани в тежест на длъжника. Сочи, че още преди приключване на исковото производство между страните, е напуснала жилището, като след неуспешни опити да установи контакт с вискателя по делото, е оставила притежавания от нея ключ в пощенската кутия в блока. Уточнява, че вискателят е бил уведомен за тези

обстоятелства по имейл, като твърди, че същият е бил във владение на имота преди завеждане на делото, обявил е същия за продажба, поради което изпълнението е следвало да бъде прекратено от съдебния изпълнител. Намира, че въводът е незаконосъобразен, поради обстоятелството, че е извършен в срока за доброволно изпълнение. Счита, че не е дала повод за завеждане на делото, поради което не дължи разноски в изпълнителното производство. Навежда доводи за приложимост на разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК и в изпълнителното производство.

Взискателят П. П. К., чрез адв. Р., изразява становище за неоснователност на жалбите. Посочва, че владението на имота не е било предадено доброволно преди образуване на изпълнителното производство по надлежен начин, нито е получавал надлежна покана за това от О. Е., поради което съдебният изпълнител законосъобразно е осъществил въвода във владение, а жалбоподателят следва да заплати разноските по изпълнението. Намира, че приложените към жалбите документи не могат да бъдат преценявани от ЧСИ, а и не доказват изложените от жалбоподателя обстоятелства за доброволно надлежно предаване на владението върху имота преди завеждане на делото.

В изложените мотиви на основание чл. 436, ал. 3 ГПК, съдебният изпълнител счита, че жалбите са допустими, но неоснователни. Намира, че в подадените възражения длъжникът не е доказал наличието на законови основания за спиране или прекратяване на изпълнителното производство, поради което въводът е законосъобразно извършен. Сочи, че приетите такси и разноски по изпълнението са в минимален размер и съответстват на извършените действия, като определеното за събиране адвокатско възнаграждение в полза на процесуалния представител на взискателя отговаря на предвиденото в Наредба 1/09.07.2004 г., изчислено на база данъчната оценка на недвижимия имот, който е предаден. Сочи, че въводът е извършен преди изтичане на срока за доброволно изпълнение, определен в поканата до длъжника, поради обстоятелството, че последният изрично е посочил, че не разполага с ключ за имота и не може да осигури доброволно предаване на същия.

С определение № 9127/27.07.2023 г. по настоящото в.гр.д. № 6730/2023 г. на Софийски градски съд, делото е насрочено за разглеждане в

открито съдебно заседание на основание чл. 437, ал. 1 ГПК.

В проведеното по делото открито заседание страните поддържат подадените жалби и отговори и претендират разноски.

Софийски градски съд, ЧЖ-II-Д състав, като се запозна с доказателствата по делото, становищата на страните и на съдебния изпълнител, намира за **установено от фактическа страна следното:**

От представеното копие на изпълнително дело № 1891/2023г. по описа на ЧСИ М.Б. се установява, че същото е образувано по молба на вискателя П. П. К., чрез адв. А.Ю. Р. - САК, въз основа на изпълнителен лист № 1312/04.04.2023г. по гр. дело № 20211110162566 по описа на Софийски районен съд, Първо гражданско отделение, 43 състав, по силата на който длъжникът О. Е. е осъдена да предаде, на основание чл. 108 ЗС, на П. К. владението върху недвижим имот, находящ се в гр. София, ул. „***** представляващ: Апартамент № 6, находящ се в гр. София, с кадастрален идентификатор № 68134.630.180.1.12 по КК КР, одобрени със Заповед РД-184/09.03.2016г. на Изпълнителния директор на АГКК, състоящ се от две стаи с кухненски бокс и сервизни помещения, със застроена площ от 55,74 кв.м. при съсед: изток; фасада, запад - ап. 5, и стълбище север на юг фасада, заедно с избено помещение № 10. с площ 12,24к в.. при съсед: мазе на ап. 1. мазе на ап. 5. фасада и коридор, заедно с таванско помещение № 12 и заедно с 8,347% идеални части от общите части на сградата и толкова идеални части от правото на строеж върху държавна земя.

С постановление от 03.05.2023 г. за приемане на разноски в изпълнителното производство са приети дължимите прости такси от ТТР към ЗЧСИ по т.1, т. 3, т. 5, т. 31а в общ размер на 62.20 лева, такса по т. 26 в размер на 312.00 лева, както и адвокатско възнаграждение в размер на 3000 лева с ДДС, от които 240 лв. с ДДС – за образуване на производството и 2760 лева с ДДС – за водене на делото. Представен е договор за правна защита и съдействие, съгласно който договореното възнаграждение е платено авансово в брой.

На 03.05.2023 г. е изготвена Покана за доброволно изпълнение с изх. № 28571/03.05.2023г, като е определена и дата за предаване на владението - 18.05.2023 г. от 10:00. Покана е връчена на длъжника О. Е. на връчена на

11.05.2023 г.

На 12.05.2023 г. съдебният изпълнител е сезиран с две молби – възражения от О. Е. с искане изпълнителното производство да бъде прекратено, като в полза на длъжника да не се възлагат разноски.

С разпореждане от 16.05.2023 г. ЧСИ Б. е постановил отказ по така направените искания.

На същата дата О. Е. подава **частна жалба вх. № 24311/16.05.2023 г. и частна жалба вх. № 24312/16.05.2023 г.** /предмет на настоящото производство/, с които се оспорват Постановлението за разноски от 03.05.2023 г. и Постановлението на ЧСИ Б. за отказ да прекрати изпълнителното производство по делото с предмет – предаване на владението на недвижим имот.

На 18.05.2023 г. в 10:00 часа насроченият въвод е осъществен, като К. К. - ПЧСИ при ЧСИ М.Б., на основание чл. 522 от ГПК, е предал владението на гореописания недвижим имот в присъствието на адв. А. Р. - пълномощник на възискателя, О. И. Е. и адв. К. Я., като в протокола ПЧСИ К. К. е описал, че О. Е. отказва да предостави доброволно достъп до имота, като заявява, че е предала ключа от апартамента в пощенската кутия, намираща се в общите части на сградата. В протокола са записани и възраженията на О. Е., че е предала апартамента още през 2022 г. като е оставила и ключа на посоченото място.

Установява се още от представеното копие на изпълнително дело, че съдебният изпълнител, за събиране на паричните задължения по делото, е извършил цялостно проучване на имущественото състояние на длъжника, изискана е справка за данъчната оценка на процесния недвижим имот /в размер на 20641.70 лв, направена е справка за действащи трудови договори и за открити банкови сметки, за наличие на задължения към НАП, като е наложен и запор на вземанията на длъжника, които има от банка ОББ АД.

В рамките на съдебното производство са събрани по делото писмени и гласни доказателства, както следва:

Копие от имейл кореспонденция с подател О. Е. и адресат с електронен адрес „taxidermybhs@abv.bg” от дата 28.10.2022 г., в което е направено изявление от Е., че е същата е напуснала жилището и ще предаде

ключовете в съдебно заседание от 01.11.2022 г., и последващ имейл от дата 19.02.2023 г., в който се сочи, че бравата на апартамента е смена със стара такава, от която насрещната страна имала ключ;

Копие от Протокол от 01.11.2022 за проведеното открито съдебно заседание по гр.д. № 62566/2021 г. на СРС, от който е видно, че Е. е направила изявление, че е напуснала имота, предмет на спора, но не сочи доказателства в подкрепа на това си твърдение.

Представена е и снимка на публикувана в група „Имоти: Търся/Продавам” във Фейсбук обява от 23.11.2022 г., публикувана от лице с име “Р.К.”, съгласно която за продан е обявен четиристаен апартамент на трети етаж в кв. Сухата река, с площ от 87 кв.м. с приложени фотографии от апартамента.

От разпита на допуснатия на жалбоподателя свидетел Р.П. се установява, че Е. ѝ е споделила, че е напуснала жилището през средата на октомври 2022 година, като е пуснала ключа от апартамента в пощенската кутия, но лично не е била свидетел на тези действия. Сочи, че се е опитала да се свърже с възискателя, за да му каже, че Е. иска да предаде ключовете, но той ѝ затворил телефона. Твърди, че е присъствала на въвода във владение, като сочи, че състоянието, в което е заварен имотът отговаря на снимките към обявата за продажба. Съдът кредитира така дадените показания, доколкото са дадени от лице, незаинтересовано от изхода на спора и са логически непротиворечиви.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Частните жалби са **процесуални допустими** като подадени в срока по чл. 436 ГПК от страна с правен интерес, легитимирана по силата на изричната разпоредба на чл. 435, ал. 2 ГПК и са насочени срещу подлежащи на оспорване актове на съдебния изпълнител - постановление за разноси и отказ за прекратяване на изпълнителното производство /чл. 435, ал. 2, т. 6 и т. 7 ГПК/

Разгледани по същество, жалба вх. № 24312/16.05.2023 г. е **неоснователна**, а жалба вх. № 24311/16.05.2023 г. - **частично основателна** по следните съображения:

По частна жалба вх. № 24312/16.05.2023 г. срещу отказа на ЧСИ да прекрати изпълнителното производство:

Съгласно разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК изпълнителното производство се прекратява с постановление, когато длъжникът представи разписка от вискателя, надлежно заверена, или квитанция от пощенската станция, или писмо от банка, от които се вижда, че сумата по изпълнителния лист е платена или внесена за вискателя преди образуване на изпълнителното производство; ако длъжникът представи разписка с незаверен подпис на вискателя, последният при спор е длъжен да декларира писмено, че разписката не е издадена от него, в противен случай тя се приема за истинска.

Видно от редакцията на разпоредбата, същата урежда прекратяване на изпълнителното производство, образувано за събиране на парични задължения, в случай, че за същите е доказано с писмен акт, че са заплатени преди образуване на делото.

Настоящият състав намира, че посочената разпоредба е приложима и спрямо изпълнителни дела, образувани за изпълнението на непарични притезания, какъвто е и процесния случай, касаещ предаване на владението на недвижим имот /чл. 522 и сл. ГПК/.

С оглед на това, в тежест на длъжника по делото е да удостовери, че преди образуване на изпълнителното производство е изпълнил по надлежен ред задължението си към вискателя, като горното обстоятелство, според изискванията на закона, следва да бъде удостоверено в писмен документ.

Такъв документ, при наличие на съдействие от страна на кредитора, би могъл да бъде носещ подписа на вискателя приемо-предавателен протокол за предаване на апартамента или едностранно заявление, че е получил доброволно предаденото му владение върху имота. При липса на съдействие от страна на кредитора, длъжникът би могъл по надлежен начин да опита да изпълни задължението си, като изпрати до кредитора нотариална покана с определяне на ден и час, в който да бъдат предадени ключовете от имота. Би могъл също така да остави ключовете на съхранение в банков сейф или депозитна касета с осигурен достъп за кредитора, като уведоми за това официално, чрез нотариус, правоимащото лице.

В процесния случай извършването на подобни действия насочени към предаване на владението по надлежен ред преди образуването на изпълнителното дело не се доказват, а и не се твърдят от страната.

Видно от събраните доказателства и от подадените към съда и съдебния изпълнител изявления, длъжникът по изпълнението О. Е. сочи, че е напуснала доброволно жилището, предмет на делото, като е пуснала притежаваните от нея ключове в пощенската кутия в общите части на сградата. В същото време обаче, дори тези твърдения не могат да се приемат за безспорно доказани по делото, макар и да не се оспорват пряко от вискателя.

От представените протоколи от открити съдебни заседания, е видно, че процесуалният представител на длъжника е правил изявления със същия характер, но не е представил доказателства за освобождаването на имота. Представените копия от електронна кореспонденция също не могат да се приемат за надлежно удостоверяващи обстоятелството, че имотът не се владее от длъжника, предвид, че изхождат от самия него, а в същото време няма и еднозначна яснота кой е бил адресатът на тези съобщения, предвид че потребителското име в посочения имейл адрес не би могло да бъде свързано с това на вискателя от наличните по делото документи.

На следващо място, както беше посочено, дори представените от длъжника книжа да доказваха по безспорен начин, че същата не е във владение на имота, същите са негодни да установят, че владението е предадено и то именно на вискателя по делото.

С оглед на това, отказът на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното производство поради предхождащо образуването му изпълнение, е законосъобразен, което налага подадената жалба да бъде оставена без уважение като неоснователна.

По частна жалба вх. № 24311/16.05.2023 г., насочена срещу постановлението за разноси:

Жалбата е подадена с доводи, че разноси не се дължат поради наличието на основание за прекратяване на изпълнителното производство, поради обстоятелството, че страната не е дала повод за завеждане на делото, предвид, че е предложила доброволно изпълнение, както и с оглед на това, че

въводът незаконосъобразно е извършен в срока за доброволно изпълнение.

По направените оплаквания, настоящият въззивен състав намира следното:

Според чл. 79, ал. 1 ГПК, разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато изпълнителното дело се прекрати съгласно чл. 433 ГПК, или когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда или разноските направени от вискателя са за способи, които не са приложени. Във всички останали случаи се дължат разноски по изпълнението.

Както беше изяснено по-горе, по делото не е доказано наличието на основание за прекратяване на изпълнителното производство съгласно чл. 433 ГПК, изпълнението не е изоставено от вискателя, а напротив, а по отношение на авансовите такси, съгласно разясненията, дадени в т. т. 11 на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в случай, че същите са внесени от вискателя, съответната сума се събира от длъжника и се предава на вискателя, а ако дължимата авансова такса не е внесена, тя се събира от длъжника и се задържа от съдебния изпълнител.

С оглед на това, при общо заявено оплакване за недължимост на разноските по изпълнението, следва да бъде проверено дали начислените от съдебния изпълнител обикновени такси отговарят на действително извършените по делото действия.

От представеното копие на изпълнително дело е видно, че в тежест на длъжника са определени обикновени такса в общ размер на 62.20 лева с ДДС за такси по т. 1, т. 5, т. 3 и т. 31а от ТТРЗЧСИ, като всички съответстват на действията по делото (образуване, връчване на покана за доброволно изпълнение, извършване на справки за имущественото състояние на длъжника, искане до Столична община за определяне на данъчна оценка на имота).

Предвид изложеното, не са налице основания за отмяна на постановлението на съдебния изпълнител в частта за определените за събиране обикновени такси по ТТРЗЧСИ, доколкото не се касае за такси за действия, които не са били необходими с оглед реализиране на вземането, съответно които не са били реализирани /така мотивите към т. 5 от ТР 3/2015 от 10.07.2017 г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ОСГТК на ВКС/.

По отношение на направеното от длъжника възражение за недължимост на таксите по изпълнение, включително на адвокатското възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 2 ГПК, въззивният съд намира следното:

В цитираното тълкувателното решение, отговорността за разноси в изпълнителното производство намира основание в това, че неизпълнявайки доброволно задължението си, длъжникът е станал причина за образуване на изпълнителното производство, а оттам и за извършените от вискателя разноси.

Направените от вискателя разноси за адвокатско възнаграждение във връзка с образуването и движението на делото са необходими и подлежат на заплащане от длъжника на основание чл. 79 ГПК, като разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК е неприложима в изпълнителното производство, тъй като се отнася само и единствено за исковото производство. /За пълнота следва да се посочи, че не се и установява по безспорен начин, че длъжникът не е дал повод за завеждане на делото, предвид липсата на категорични данни, че длъжникът е имал готовност да предаде ключовете на вискателя, че именно до него е отправила изявленията си по имейл и че публикуваната в интернет обява за продажба на апартамента изхожда от самия вискател, а снимките са направени в периода след твърдяното освобождаване на жилището от длъжника и преди образуване на делото/

В изпълнителният процес възможност разноските да се възложат в тежест на вискателя съществува единствено в хипотезата на чл. 79, ал. 1 ГПК, които обстоятелства не се установиха по делото.

Доколкото цитираните изключения не са налице, на общо основание длъжникът отговаря за разноските. Изпълнителното производство е образувано надлежно – въз основа на изпълнителен лист, издаден в полза на вискателя, който му дава правомощието да инициира принудително изпълнение на правата и задълженията по него при спазване особените правила на чл. 522 ГПК, даващи възможност на длъжника, дори при насрочен въвод, да осигури доброволен достъп до имота. В случая, от самите твърдения на длъжника се установява, че същата сама се е лишила от възможността да предаде ключовете от апартамента доброволно, поради което съдебният изпълнител е осигурил достъп до имота с помощта на

ключар.

Несъстоятелни са на последно място оплакванията на длъжника, че въводът е извършен в срока за доброволно изпълнение, поради което е незаконосъобразен. Неспазването на 14-дневния срок само по себе си не опорочава осъщественото изпълнително действие /макар да би могло да се яви основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на съдебния изпълнител/. Действително, при желание от страна на длъжника доброволно да предаде владението върху имота, вискателят не би сторил разноси за извършването на въвод. В същото време обаче, в конкретния случай, длъжникът не твърди и не обосновава оплакването си за неспазен срок с препятствана от съдебния изпълнител възможност да изпълни доброволно. Е. твърди, че преди образуването на делото владението е предадено - обстоятелство, което не се доказва в процеса, като към датата на въвода изрично е посочила, че не може да осигури достъп до апартамента, поради което сторените от вискателя разноси се явяват необходимо осъществени.

При извод за дължимост на сторените от вискателя разноси, следва да бъдат разгледани оплакванията на длъжника за прекомерност на определения за събиране размер на адвокатското възнаграждение:

Направеното от длъжника възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК настоящият състав намира за **основателно**.

Съобразно Наредба 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за образуване на изпълнително дело в полза на адвоката се дължими минимално възнаграждение в размер на 200 лева /240 лв с ДДС/, а за водене на изпълнително дело с предмет предаване на владението върху недвижим имот възнаграждението се определя като половината от дължимото по реда на чл. 7, ал. 2 от Наредбата, на база данъчната оценка на имота. С оглед на което минималният размер на адвокатското възнаграждение по конкретното изпълнително дело възлиза на 200 лева + $\frac{1}{2}$ от 2257.75, или общо на сумата от 1328.87 лева, с ДДС /както е договорено между вискателя и адвоката/, на сумата от 1594.64 лева. Страните са уговорили възнаграждение в размер на 3000 лева с ДДС.

Правната възможност за намаляване на адвокатското възнаграждение е приложима не само в исковото, а и в изпълнителното производство (в този смисъл Определение № 403 от 01.12.2008 г. по гр.д. № 1762/ 2008 г. на ВКС,

V ГО). Компетентен да се произнесе по искането е ЧСИ, като отказът му да стори това подлежи на обжалване по реда на чл. 435, ал. 2, предл. последно ГПК. С оглед на което, по подадена жалба от длъжника срещу постановлението за разноси, следва да бъде отменен и отказът на съдебния изпълнител за неговото изменение.

При произнасянето по искането за намаляване на разноските за възнаграждение за адвокат, съдебният изпълнител следва да приложи разпоредбата на чл.78, ал. 5 ГПК. Съгласно същата, при прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, може да бъде присъден по-нисък размер, но той не може да бъде по-малко от минимално определения съобразно чл. 36 ЗАдв и Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредбата) определя минималния размер на възнаграждението за съответния вид правна помощ.

В конкретния случай, предвид действителната правна и фактическа сложност на изпълното дело и с оглед реално извършените от адвоката действия, настоящият състав намира, че длъжникът не следва да понесе сторените от вискателя разноси за заплатено възнаграждение за адвокат в пълен размер, а само до стойността на сумата от 1594.64 лева, равняваща се на минималния дължим размер за представителство по това дело.

Намаляването на дължимия от длъжника размер на адвокатския хонорар, има за последица и съответното намаляване на приетата за събиране сума за т. 26 от ТТРЗЧСИ /изчислена в размер на 312 лева за събиране на парично вземане от 3000 лева/.

Предвид изложеното, частната жалба следва да бъде частично уважена, а постановлението на съдебния изпълнител за определяне на разноси и отказът на ЧСИ да го измени - отменени в частта, с която е прието за събиране адвокатско възнаграждение за сумата над 1594.64 лева, както и за сумата над дължимите 212.51 лева за такса по т. 26 от Тарифата.

По отговорността на разноси:

Предвидената в ГПК отговорност за съдебни разноси произтича от неоснователно предизвикан съдебен спор. Предмет на оспорване в настоящото производство, развиващо се между длъжника и вискателя по изпълнителното дело, е въпросът за процесуалната законосъобразност на

действия на ЧСИ – лице, неучастващо в настоящия съдебен процес.

С оглед на това, както и предвид обстоятелството, че е предвиден специален ред за ангажиране на отговорността на съдебния изпълнител, включително за направени от страната в изпълнението разноси, когато не са налице основание същите да бъдат понесени от насрещната страна /чл. 74 ЗЧСИ/, настоящият съдебен състав намира, че разноси в настоящото производство не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Софийски градски съд, ЧЖ-П-Д състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба вх. № 24312/16.05.2023 г. на длъжника О. И. Е., ЕГН *****, адрес: гр. София, ул. “*****” срещу разпореждане от 16.05.2023 г. на ЧСИ М.Б., рег. № 838, за отказ да се прекрати изпълнително дело № 1891/2023 г. по описа на ЧСИ Б..

ОТМЕНЯ по частна жалба вх. № 24311/16.05.2023 г. на длъжника О. И. Е., ЕГН *****, адрес: гр. София, ул. “*****”, **постановление за разноси** на ЧСИ М.Б., рег. № 838 по изпълнително дело № 1891/2023 г. по описа на ЧСИ Б. в **ЧАСТТА**, с която е определен за събиране адвокатски хонорар в размер на 3000 лева и съответна такса по т. 26 ТТРЗЧСИ в размер на 312 лева, както и постановения отказ на ЧСИ да измени постановлението за разноси в тази му част, като **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

НАМАЛЯВА, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК, приетия за събиране размер на адвокатското възнаграждение в полза на вискателя по изпълнително дело № 1891/2023 г. по описа на ЧСИ Б. - П. К. **до размера на сумата от 1594.64 лева**, както и начислената пропорционална такса по т. 26 ТТРЗЧСИ **до размера на сумата от 212.51 лева**, които суми са дължими от длъжника в производството О. И. Е..

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____